

Ebergassing

Az ebergassingi távvezeték
(villany) alatt két elszenesedett
holttest, fölöttük robbanószerrek,
úgy látszik, Gassingban sem éberek
a policájok, bár most épp elég,
hogy nem robbant fel semmi, s Bécsben áram
futkos a forró drótokban tovább,
s nem bénult meg egy percre sem az állam,
mely tükörképül az anarchiát
állította maga elé, a szén-
né égett hulla ellentételén
kitetszik, mi a jólét, béke ára:
az unalom, s ez úgy hat sok számárra,
ki így vagy úgy nem talált helyet,
hogy felrobbantson, amit csak lehet.

A kancellár, az államelnök és
miniszterek, kik három mondatot
is összeraknak, nyilatkozatot
ha adnak, azazhogy ez az egész
értelmiségi, nagypofájú, kész
röhejbagázs, mit szól hozzá, ha egyszer
a der, die, das helyett a drága vegyszer
lesz névelője majd a főneveknek,
s pukkannak ők, mivel szavuk üres lett,
de felfújt kifliszacskóként kidurran
a parlamenti szűzbeszéd, az újan
sorakozó sok frázis – szinte értem:
nehéz habostortát is falni térden
állva, beletörődni: a zabálás
biztos, nem a dolgok mélyére szállás.

Jöjjön hát végre Belzebub fia:
a szabadító, az anarchia!

1995 / WM KGY 2015.93.1. / Népszabadság, 1995. április 22.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)